

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 8

Πολύ σύντομα, άρχισα να μαθαίνω περισσότερα γι' αυτό το λουλούδι. Πάνω στον πλανήτη του μικρού πρίγκιπα, υπήρχαν πάντοτε απλά λουλουδάκια, στολισμένα μοναχά με μια σειρά από πέταλα, που δεν έπιαναν και πολύ τόπο και που δεν ενοχλούσαν κανέναν. Ένα πρωινό ξεπηδούσαν ανάμεσα στο χορτάρι κι ύστερα - το δειλινό - χάνονταν. Μα εκείνο το λουλούδι, είχε βλαστήσει μια μέρα από ένα σπόρο - φερμένο ποιος ξέρει από πού - κι ο μικρός πρίγκιπας το είχε παρακολουθήσει από πολύ κοντά. Το περίεργο βλαστάρι καθόλου δεν έμοιαζε με τ' άλλα. Θα μπορούσε ίσως να 'ναι ένα καινούργιο είδος μπαομπάμπ.

Το νέο ξεπεταρούδι όμως, γρήγορα σταμάτησε να ψηλώνει κι άρχισε να ετοιμάζει ένα λουλούδι. Ο μικρός πρίγκιπας που το παρακολουθούσε συνέχεια, έβλεπε να μεγαλώνει ένα τεράστιο μπουμπούκι κι ένιωθε πως κάτι θαυμαστό θα γεννιόταν. Το λουλούδι δε σταματούσε να προετοιμάζεται για να γίνει όμορφο, προφυλαγμένο καθώς ήταν μέσα στο πράσινο κουκούλι του. Διάλεγε με πολύ προσοχή τα χρώματά του. Ντυνόταν χωρίς βιασύνη, ταιριάζοντας ένα ένα τα πέταλά του. Δεν ήθελε να παρουσιαστεί τσαλακωμένο όπως οι παπαρούνες. Δεν ήθελε να παρουσιαστεί παρά μονάχα μέσα στην τέλεια ακτινοβολία της ομορφιάς του. Ε, ναι! Ήταν πολύ φιλάρεσκο! Πραγματική κοκέτα! Το μυστηριώδες φόρεμα του προετοιμαζόταν μέρες και μέρες. Κι ύστερα... μια μέρα... ένα πρωί, ακριβώς την ώρα που έβγαινε ο ήλιος, έκανε την εμφάνισή του...

Και τότε το λουλούδι, που είχε δουλέψει με τόση λεπτομέρεια, είπε καθώς χασμουριόταν:

- «Αχ! μόλις ξύπνησα... Σας ζητώ συγγνώμη... Είμαι ακόμη αχτένιστη...»

Τότε ο μικρός πρίγκιπας δε μπόρεσε να συγκρατήσει το θαυμασμό του:

- «Τι όμορφο που είσαι!»

- «Είμαι...δεν είμαι;» απάντησε απαλά το λουλούδι. «Κι έχω γεννηθεί και την ίδια στιγμή που γεννιέται κι ο ήλιος...»

Ο μικρός πρίγκιπας το κατάλαβε πως ήταν κάπως ξιπασμένο... όμως ήταν ταυτόχρονα και τόσο, μα τόσο, γοητευτικό!

- «Νομίζω πως είναι η ώρα για το πρόγευμα...» είπε και πρόσθεσε αμέσως μετά: «... αν έχετε την καλοσύνη να σκεφτείτε κι εμένα...».

Κι ο μικρός πρίγκιπας - κάπως έκπληκτος - αφού έφερε ένα ποτιστήρι με δροσερό νερό - ξεδίψασε το λουλούδι.

Κι έτσι, το λουλούδι σύντομα άρχισε να τον ταλαιπωρεί μ' αυτήν την κάπως περίεργη ματαιοδοξία του. Μια μέρα, παραδείγματος χάριν, καθώς μιλούσε για τα τέσσερα αγκάθια του, είχε πει στον μικρό πρίγκιπα, φοβερίζοντας:

- «Αν θέλουν, ας έρθουν οι τίγρεις, με τα νύχια τους!»

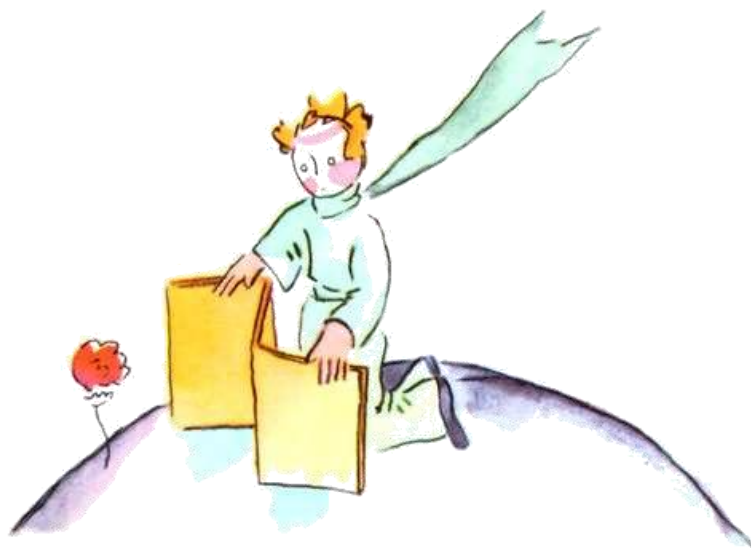

- «Δεν υπάρχουν τίγρεις στον πλανήτη μου», ανταπάντησε ο μικρός πρίγκιπας «...κι έπειτα οι τίγρεις δεν τρώνε χορτάρι».

- «Εγώ δεν είμαι χορτάρι...», αποκρίθηκε χαριτωμένα το λουλούδι.

- «Συγχωρέστε με...», της είπε εκείνος ταπεινά...

- «Καθόλου δε με φοβίζουν ο τίγρεις, μα με τρομάζουν τα ρεύματα του αέρα... Δεν έχετε κανένα παραβάν;»

«Την τρομάζουν τα ρεύματα του αέρα... μεγάλη ατυχία για φυτό», σκέφτηκε ο μικρός πρίγκιπας. «Πολύ περίπλοκο είναι αυτό το λουλούδι...».

- «Και το βράδυ θα με βάζετε κάτω από μια μεγάλη γυάλα. Κάνει πολύ κρύο εδώ... σε σας. Είναι κάπως άβολα. Εκεί απ' όπου έχω έρθει...»

Αλλά το λουλούδι δε συνέχισε... Είχε έρθει με τη μορφή σπόρου. Δεν θα μπορούσε να ξέρει τίποτε από άλλους κόσμους. Ταπεινωμένο που πιάστηκε στα πράσα καθώς ετοιμαζόταν να πει ένα ψέμα, τόσο ολοφάνερο, έβηξε δυο - τρεις φορές για να αλλάξει θέμα και να κάνει το μικρό πρίγκιπα να στεναχωρηθεί για την παράληψη του:

- «Εκείνο το παραβάν που λέγαμε;...»

- «Θα πήγαινα να το φέρω, αλλά μου πιάσατε την κουβέντα!», διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

Τότε εκείνο δυνάμωσε τον «βήχα» του, για να κάνει τον μικρό πρίγκιπα να νιώσει τύψεις που έγινε αιτία να κρυολογήσει.

Κι έτσι ο μικρός πρίγκιπας, παρά την καλή θέληση της αγάπης του για το λουλούδι, άρχισε γρήγορα να κυριεύεται από αμφιβολία. Είχε πάρει

στα σοβαρά, λόγια χωρίς σημασία, με συνέπεια να στεναχωριέται πολύ μ' αυτά που άκουγε.

«Δεν θα έπρεπε να το είχα ακούσει τότε...», μου εμπιστεύτηκε... «...δεν πρέπει ποτέ ν' ακούμε τα λουλούδια. Πρέπει να χαιρόμαστε να τα κοιτάζουμε και να απολαμβάνουμε την ευωδιά τους... Το δικό μου γέμιζε με αρώματα τον πλανήτη μου, μα εγώ δεν ήξερα πώς να τ' απολαύσω. Αυτή η ιστορία με τα νύχια και τα αγκάθια, που τόσο με είχε ενοχλήσει, θα έπρεπε να με κάνει να νιώσω συμπόνια».

Μου εκμυστηρεύτηκε ακόμη: «Τίποτε δεν είχα καταφέρει να καταλάβω, τότε! Θα 'πρεπε να το κρίνω από τις πράξεις κι όχι από τα λόγια του. Με πλημμύριζε αρώματα και λάμψη. Ποτέ δεν θα είχα μπορέσει να το αποχωριστώ και να φύγω. Θα έπρεπε να είχα μαντέψει την τρυφερότητα, πίσω από τα άγαρμπα καμώματά του. Τα λουλούδια είναι τόσο αντιφατικά! Αλλά ήμουν πολύ νέος για να ξέρω πως να τ' αγαπώ...».

...η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή